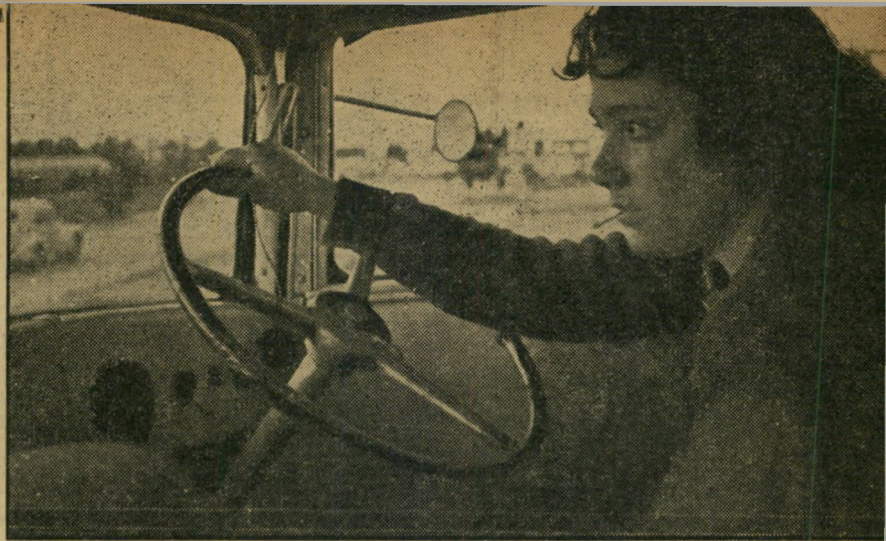

...תנו ההגה בידיים נאמנות! תבעה בת-יג

רותי נהגת המ

סיפור איך שרותי שברה לאחר רגל ילשני את היד.

אלם בשביל רותי אין זה חדש. היא היתה כזאת מילדותה. היא אמנם נולדה ב- קיבוץ שמיר, כשזה עוד היה בעמק זבולון והיתה הבת הבכורה של הקיבוץ. אולם בת שנה וחצי הפכה לתושבת נגבה. היא היתה ילדה עם המון דמיון ועם המון כוחות, וכל הבנים בכיתה פחדו ממנה. עד הכיתה השישית בגמנסיה, הסתדרה רותי בקיבוץ דיי טוב. אבל אז התגלה לה לפתע שהיא יותר מדי אינדיבידואליסטית. לפחות לגבי קבוצת השומר-הצעיר בקיבוץ בו היתה חברה. כשי התגלה ההבדל גם החבריה לקבוצה "העזיבו" אותה. זה היה במסדר הגיגי בו צעדה כל הקבוצה צעד אחד קדימה ורותי נשארה מאחור. ואחרי זה הוריו ממנה את חולצת השומר-הצעיר הכחולה ולרותי נותרה ה- בריה להשאר בקיבוץ רק בבית הספר.

היא העדיפה לנסוע ללמוד מחוץ למשק. וזאת היתה למעשה העניבה. כי אחרי ה- לימוד בסמינר בארנים יצאה רותי לצבא, ואחרי הצבא לא חזרה עוד לקבוצה, אלא יצאה למצוא את עתידה בכוחות עצמה ב- עיר. ואני לא אוהבת לרקוד לפי חליל של אחרים. אני רוצה לעשות בחיים שלי מה שאני רוצה, אמרה היא.

זה לא היה כל כך קל כפי שהתברר מאוחר יותר. לפני שהשתחררה מצה"ל אמר גם הפכה לנהגת של קצינת ח"ן פיקודית, מה ששינה אותה מקצה לקצה. הצנחנית החסונה, שהיתה מעוררת תשומת לב כל- לית כשהיתה עוברת בגאווה ברחוב, הבושת כומתה אדומה ונעולת נעלי צנחנים, שהי- תה פרוצה ופראית, למדה אצל קצינת הח"ן איך ללכת בחציאת ולהתנהג בנימוס נשי. אלא שזה עדיין לא הספיק.

***

הגה בידיים נשיות

את חייה האזרחיים העצמאיים ה- אלה רותי כתלמידה בבית-ספר למספ- לות בירושלים. אלא שהמסטר בבית-ספר זה

לא מצא חן בעיניה, והיא החליטה לחפש עבודה כנהגת. מישהו הבטיח לה שאולי יוכל לסדר לה עבודה באוטובוס החבילות של אגד. ורותי החליטה להוציא רישיון נהיגה על מכונית-משא. במשרד הרשויות צחקו ממנה כאשר ביקשה להבחן כנהגת משא כבדה. חשבו שהיא מספרת בדיחה מוצלחת. אבל כאשר עמדה על דעתה, נערך לה מב- חן. אחרי עשרים רגע הוציאו לה רישיון.

אולם רישיון עדיין אינו מקנה עבודה. הרשויות היה מונח בכיפה של רותי הרבה זמן ללא כל שימוש. היא מצאה עבודה כחורגנית במלון הנשיא. שם סחבה מזוודות וניקתה חדרים. היא עברה לתל-אביב ועבדה כמכרזת גזוז בקפה במשך עשרה ימים. כיום האחר-עשרה. לקחה חופש כדי לחפש חדר. כשחזרה, כבר היה מקומה תפוש על- ידי אחרת.

***

הנספח רצה יותר

ל אלה היו רק עבודות זמניות. כל ה- זמן חיפשה רותי עבודה כנהגת בכל מכו- נית שלא תהיה. יתכן שקל להיות נהג ממין זכר. אולם לא זה המצב כשהמדובר בנהג ממין נקבה. בכל מקום ששמעו כי רותי רוצה לנהוג משאית - צחקו. הבטיחו לה: "אנחנו נחפש, אולי נמצא משהו ונדויע לך". אבל איש לא חשב על כך ברצינות. רותי היתה כמעט פורצת בבכי אחרי תשרי בות כאלה. היו שאמרו לה: "ילדה, מוטב שתסתלקי מכל העניין. אף אחד לא יתן לך אוטו בידיים ולא כל שכן אוטו משא. תחששי לך עבודה אחרת."

רותי לא רצתה עבודה אחרת. הנהגות לא היתה תחביב עבודה. כי לרותי היו תחבי- בים אחרים, גם הם בלתי-נשיים, כמו משחק הכדורגל למשל.

לתקופה מסוימת מצאה רותי עבודה כי נהגת של נספח בשגרירות מדינה זרה. אחרי שבוע התברר לה שהנספח רוצה ממנה יו- תר משאפשר לבקש מנהג גברי, והיא עזבה אותו. "ידעתי שאם אחפש עבודה אחרת, לא אוהב מרצתה ולא אמצא סיפוק. התי- עקשתי למצוא עבודה כנהגת", סיפרה היא. לבסוף, פגשה רותי במקרה במסיבה אדם ששמע על חיפשי העבודה שלה כנהגת. הוא קבע לה ראיון, דיבר עמה חצי שעה, ראה אותה נהגת, ומיד אמר: "תבואי אחר בשמונה בבוקר לעבודה."

***

"שמשון ממין נקבה"

ותי קיבלה את המשאית התכולה לרי- שותה, החלה לעבוד עליה יום יום משעות הבוקר המוקדמות. היא ממלאת אותה בדלק, מדברת אל עובדי תחנות ה- דלק בקול רם ובטון מצוה. "אחרת הם מתחילים להתחכם", מעמיסה שתילים ומ- עבירה אותם ממקום למקום ברחבי הארץ. היא נתנה למכונית שם, ארנה, על שם ילדה שחיבבה בנגבה, וכשהיא נהגת ולבה טוב עליה, רותי מדברת אליה. "זאת מכו- נית מכווערת וישנה", היא אומרת, "ובכל זאת אני אוהבת אותה". כי רותי, למרות דמותה המוצקה, היא סנטימנטלית ונשית, והנוקשות שבה אינה אלא שריון שאפשר לקלפו.

"מה, את נהגת?" שואלים הפועלים במו- טעים לשם היא באה לתקן את המכונית. "אן, זה לא טוב. הנשים התחילו לפלוש לשטח הגברים. לא מתאים לבחורה כמות להיות נהגת. זה מריד מתהן שלך. את דחקת בחורה חגיגית." רותי איננה שמה לב. מי חייכת. כאשר מתקלקלת המכונית באמצע העיר, ורותי יורדת לתקן אותה, מיד מתקה- לים סביבה המונים, ביחוד ילדים סקרנים. "יא, תראה, הנה שמשון הגבור ממין אשה", אומרים הילדים כשהיא מפרקת גלגל.

אפילו שטרי התנועה חשדניים לגביה. הם עוצרים אותה רק משום שהיא אשה, משום שאינם יכולים לתפוש שאשה תנהג במכונית משא ועוד ברשיון. לרוב הם מבקשים את הרשיון, וכשהם מקבלים אותו, הם מתנצלים, נדהמים. רותי מחייכת. כשיש לה מצב-רוח היא שרה בקולה העמוק ו- הנעים, או מתחילה לפסס בחביבות: "תרי- או, בחיי שיש קרניים לאוטו. קראתי ב- זורבה היווני, איך שהוא אמר שם שאדם

היתה טרקטוריסטית בנגבה לפני עשרים שנה, וגם אחרי שילדה אותה, היתה עו- בדת על קומביינים. סוחבת שקים ונמצאת תמיד בשדה. ומאחר שגם אביה היה נהג, והוא נהג עד היום באשד, הלמה רותי תמיד להיות טרקטוריסטית. כאשר הגיעה לצה"ל, היתה בקשתה הראשונה: להיות טנקיסטית במלוא מובן המלה - נהגת טנק. צחקו לה ושלחו אותה לקורס נהגות. היא היתה נהגת בכל סוגי-הרכב, ג'יפים, סנדורים, קומאנדקרים.

יום אחד, כאשר נהגה במכונית שהובילה קצינים-מטיילים-בארץ, שפכה את לבה לפני קציני-בכירי. נורא הייתי רוצה להיות טנ- קיסטית. אבל זה לא הולך." הקצין חשב. כמו כל הקצינים, והשיב: "טאנקיסטית את לא יכולה להיות בצה"ל, אבל אם את רוצה להיות צנחנית, אפשר לסדר את זה." ורותי הפכה לצנחנית. לא מפני שכל כך השתוקקה לקפוץ ממטוס, אלא משום שרצתה להוכיח לעצמה ולאחרים שהיא מסוגלת לעשות כל דבר.

***

מכה אחת מרותי

א מי נערה היתה מסוגלת לעשות, מה שעשתה רותי. כי רותי ניחנה ב- גוף מוצק ובכוח שאינו מאפיין את בנות מינה. תכונות אלה מביאות לכך שכמעט תמיד, כאשר היא נמצאת בחברה, נמצא מישהו שאומר: "אתה רואה את זאת, זאת היתה צנחנית. תתן לך מכה אחת, ולא ישאר ממך כלום." תמיד נמצא מי שיספר

אם הנוסעים כאיטובים, מפנים את ראשיהם בכתי-אחת, בזוית של מאה ושמונים מעלות, בעקבם אחרי מכונית החו- לפת ממולם בכביש, קרוב לודאי הוא ש- אותה מכונית היא משאית בדפורד בצבע חכלת, עמוסה במדפים גבוהים. אולם, לא המשאית היא הגורמת להפניות הראש ה- כלליות במכוניות החולפות על פניה, אלא נהגה.

"לא יכול להיות", אומרים האנשים ש- הצליחו להעיף בה מבט, "ראית מה שאני ראיתי? בחורה נהגת במכונית משא...". אילו היה פיל נוהג במכונית, הוא לא יכול היה לגרום הפתעה גדולה מזו שגורמת רותי למפרט, מוצקת גוף, חומת שערות וציניים, בעלת ריסים ארוכים ושחורים כשל רקדנית באלט, לאלה הרואים אותה נהגת במכונית משא. כי האנשים בימינו התרגלו כבר לכל מיני בדורים. הם התרגלו לראות נשים כשרות-חוק, שגרירות וטייסות, אבל אשה הנהגת במכונית משא, לא כתחביב רגעי, אלא לצרכי פרנסה?!

כשהיא יושבת ליד ההגה, לבושה בסרב- ל נהגים מוכתם בכתי-שמך, כשטיגריה תלו- יה בזוית-פיה כדרך הנהגים, נהגית רותי לראות את מבטי-התמהון והפליאה של אלה הרואים אותה. "אף פעם אינני נוסעת מהר", טוענת רותי, "מפני שאני נהגית מזה ש- האנשים מסתכלים עלי. אם אסע מהר, אף אחד לא יראה כלום. אילו היו כל הנהגים כמיני, לא היו אף פעם תאונות." כי למרות 21 שנותיה, רותי היא נהגת ותיקה. למעשה, ירשה תכונה זו מאמה,

גלגל כפרנסה

הפסקה בעבודה. רותי נשענת על הגלגל חרזרבי כדי לעסן סגירה. כדי לתגמל מחשון, לועסת רותי גפרורים בשעת תנחית.

מעסיקה את רותי הנהגת בכל שעות הפנאי שלה. פרט לתחביב זה, יש לרותי תחביבים לא-כיליך נשיים אחרים, ככדורגל.